

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBILAŠČENEC		
Prejeto	21-06-2010	Sig. znak 0113
/ vrednost	Vredn.	Priloge
Šifra zadeve	021-99/2007	81

U 1637/2008-11

S O D B A
V I M E N U L J U D S T V A
I N
S K L E P

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice Alenke Belič, ob sodelovanju višje sodnice Agate Zavašnik in višjega sodnika mag. Damjana Gantarja kot članov senata ter pravosodne svetnice Tine Tratnik kot zapisničarice, v upravnem sporu, ki ga je začela tožeča stranka 1 Društvo distrofikov Slovenije, Linhartova 1/III, Ljubljana, Zveza društev gluhih in naglušnih Slovenije, Drenikova 24, Ljubljana, Zveza paraplegikov Slovenije, Štihova 14, Ljubljana, Društvo študentov invalidov Slovenije, Kardeljeva ploščad 5, Ljubljana, Združenje multiple skleroze, Maroltova 14, Ljubljana, Zveza društev slepih in slabovidnih Slovenije, Groharjeva 2, Ljubljana, ki jo zastopa odvetniška družba Mramor, Sorta, Bilić & Holec, Ljubljana in 2 Fundacija za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij v RS, Stegne 21, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Đuragić-Sotlar, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbah tožeče stranke proti odločbi informacijskega pooblaščenca št. 021-99/2007/65 z dne 15. 6. 2008, na nejavni seji dne 14. 6. 2010.

o d l o č i l o:

1. Zadevi pod opr. št. U 1637/2008 in opr. št. U 1675/2008 se združita pod opr. št. U 1637/2008.
2. Tožbi se zavrneta.

O b r a z l o ž i t e v:

Tožena stranka je z izpodbijano odločbo organu (FIHO Fundacija za financiranje invalidskih humanitarnih organizacij Republike Slovenije) naložila, da je dolžan YHD-Društvo za teorijo in kulturo hendikepa, Neubergerjeva 7, Ljubljana (v nadaljevanju prosilec) v roku 15 dni od prejema te odločbe omogočiti vpogled v naslednje dokumente obrazec FIHO-1 z razčlenjenimi programi, finančnimi poročili in investicijami v osnovna sredstva ter njihovo vzdrževanje za

- Združenje multiple skleroze za leti 2003 in 2005,
- Društvo distrofikov Slovenije za leta 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2004 in 2005,

- Društvo študentov invalidov Slovenije za leta 1998, 2001, 2002, 2003, 2004 in 2005,
- Zvezo društev gluhih in naglušnih Slovenije za leta 1998, 2000 in 2004,
- Zvezo paraplegikov Slovenije od leta 1998 do leta 2005,
- Zvezo društev slepih in slabovidnih Slovenije za leta 1998, 2000, 2001, 2002, 2003 in 2005,
- Zapisnik 14 seje Sveta fundacije za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij v RS, št 100/14 - zap/2005 z dne 28. 2. 2005

tako, da pri vseh dokumentih izloči

- imena in priimke izvajalcev programov, stopnje izobrazbe ter naslov (točka 7 „izvajalci programa“, razčlenitve posameznega programa) in njihove osebne podatke, in sicer osebna imena, datume rojstva in naslove stalnih oziroma začasnih prebivališč
- v finančno ovrednotenem letnem delovnem programu, rubrika A „Viri prihodkov“, točke
 - A.5. članarine
 - A 6 donacije
 - A 7 sponzorji
 - A 8 lastni prihodki
 - A 9 drugi prihodki

V preostalem delu je zahtevo prosilca kot neutemeljeno zavrnila. Odločila je tudi o zahtevi stranskih udeležencev za plačilo stroškov tolmačenja in pravnega zastopanja, katero je zavrnila.

V obrazložitvi navaja, da je odločala v ponovljenem postopku na podlagi sodbe Upravnega sodišča Republike Slovenije v Ljubljani opr št U 353/2006 z dne 24. 10. 2007, s katero je odločbo tožene stranke z dne 25. 1. 2006 odpravilo in ji zadevo vrnilo v ponoven postopek iz razloga, ker izpodbijane odločbe ni mogoče preizkusiti, ker postopek ni bil voden v skladu z določbami Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP). Upravno sodišče je štelo, da bi morala tožena stranka v zadevi opraviti ustno obravnavo, ker je v zadevi udeleženi več strank z nasprotujočimi interesi.

Tožena stranka je dne 9. 1. 2008 izvedla ustno obravnavo in pozvala stranske udeležence (v izreku navedena društva) naj predložijo imena in naslove prič, ki lahko iz lastnega vedenja potrdijo, ali gre pri zahtevanih informacijah za avtorska dela oziroma za poslovne skrivnosti. Enako je tožena stranka stranske udeleženke pozvala, naj v 15 dneh predložijo listine, ki dokazujejo, da so zahtevane informacije poslovna skrivnost po 1. odstavku 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (ZGD). Stranski udeleženci so vložili skupno vlogo, v kateri so navedli, da posredujejo listine, ki dokazujejo, da so informacije, vsebovane v dokumentaciji, ki jo zahteva prosilec, opredeljene kot poslovna skrivnost v skladu z določbo 1. odstavka 39. člena ZGD. Zveza paraplegikov Slovenije je sporočila imena in naslove nosilcu projektov in avtorjev, predlagali so tudi zaslišanje prič.

Tožena stranka pojasnjuje, da je glede na zahtevo prosilca odločala o zahtevi in pritožbi prosilca kot o zahtevi za dostop do informacije javnega značaja v obliki vpogleda. Opredelila se je tudi do pojma informacije javnega značaja in načela prostega dostopa. Nadalje je ugotovila, da je bil organ ustanovljen na podlagi Zakona o lastninskem preoblikovanju loterije Slovenije (ZLPLS, Uradni list RS, št 44/96 in 47/97), ki v 8. členu ustanavlja Fundacijo za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij v Republiki Sloveniji in Fundacijo za financiranje športnih organizacij v Republiki Sloveniji kot pravni osebi javnega prava. Osnovna dejavnost fundacije je financiranje oziroma sofinanciranje izvajanja posebnih programov in storitev invalidskih organizacij oziroma programov humanitarnih organizacij za reševanje socialnih stisk in težav oziroma reševanje socialnih potreb posameznikov, delovanja invalidskih oziroma humanitarnih organizacij in naložb v osnovna sredstva invalidskih

oziroma humanitarnih organizacij ter njihovo vzdrževanje. Na podlagi navedenega je ugotovila, da je organ ustanovljen kot pravna oseba javnega prava sui generis, kar ga uvršča v krog zavezanih organov po 1. členu ZDIJZ. Tudi informacije, ki jih prosilec zahteva, po mnenju tožene stranke spadajo v delovno področje organa, poleg tega se tudi vse zahtevane informacije nahajajo v obliki dokumentov (dokumentacije) v pisni obliki ter so v posesti organa.

V postopku je ugotovila, da posebni programi vsebujejo osebne podatke, ki so izjema od prostega dostopa (3. točka 1. odstavka 6. člena ZDIJZ), zaradi česar organ prosilcu zavrne dostop do informacije, ker bi razkritje podatkov pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov skladno z Zakonom o varstvu osebnih podatkov. Zato mora organ uporabiti inštitut delnega dostopa v skladu s 7. členom ZDIJZ ter navedene podatke prikriti.

Tožena stranka se je opredelila tudi do poslovne skrivnosti kot izjeme od prostega dostopa (2. točka 1. odstavka 6. člena ZDIJZ). Stranski udeleženci so namreč zatrjevali, da nekatere zahtevane informacije zanje predstavljajo poslovno skrivnost, kakor jo opredeljuje 39. člen ZGD. Zatrjevali so, da zahtevana dokumentacija vsebuje tudi podatke o samem delovanju stranskih udeležencev kot društev, vire in zneske financiranja, donacije, podatke o članarinah, izvajalcih programov, podatke o sami vsebini programov in vse druge podatke o tem, kako oziroma na kakšen način kateri od stranskih udeležencev funkcionira kot društvo. Zato so menili, da navedeni podatki predstavljajo poslovno skrivnost po 1. in 2. odstavku 39. člena ZGD. Poleg tega naj bi poslovno skrivnost predstavljali tudi njihovi programi. ZGD v 39. členu poslovno skrivnost definira po subjektivnem (1. odstavek) in objektivnem kriteriju (2. odstavek). Tožena stranka v nadaljevanju natančno navedla, katere listine so posredovali stranski udeleženci in se je do njih v svoji odločbi opredelila (stran 17 do 20). Na podlagi dokumentacije stranskih udeležencev, ki so jo ti posredovali organu, je tožena stranka ugotovila, da ta ni vidno označena z oznako „poslovna skrivnost“, niti ji ni priložen sklep oziroma pisna odredba, v kateri bi bilo določeno in izrecno navedeno, kateri podatki iz dokumentov, ki so bili predloženi organu, se štejejo za poslovno skrivnost in s katero bi bil organ seznanjen s tem, da določeni dokumenti predstavljajo poslovno skrivnost. Zato je zaključila, da ti dokumenti ne predstavljajo poslovne skrivnosti stranskih udeležencev po 1. odstavku 39. člena ZGD. Tožena stranka se je opredelila tudi do poslovne skrivnosti po objektivnem kriteriju, ki je opredeljen v 2. odstavku 39. člena ZGD, po katerem se kot poslovna skrivnost štejejo le tisti podatki, za katere je očitno, da bi nastala občutna škoda, če bi zanje izvedela nepooblaščen oseba. Opredelitev podatkov za poslovno skrivnost po objektivnem kriteriju je tako podvržena škodnemu testu, saj morajo zainteresirani z navedbo in obrazložitvijo preteče škode dokazati, da bi ta zares lahko nastala in da bi bila občutna. Predmet poslovne skrivnosti so lahko samo tisti podatki, ki pomenijo konkurenčno prednost podjetja v kakršnemkoli pogledu in katerih sporočanje neupravičeni osebi bi škodilo konkurenčnemu položaju podjetja. Ne morejo pa biti kot poslovna skrivnost zajeti podatki, ki ne vplivajo na tržni konkurenčni položaj. Glede na to, da stranski udeleženci niso gospodarske družbe, imajo lahko, kot društva, ki sicer delujejo v javnem interesu, poslovno skrivnost le izjemoma. Cilj delovanja društev ni delovanje na trgu, zato je ocenila, da ni prepričljiva njihova navedba, da društva s programi drug drugemu konkurirajo na trgu glede uporabnikov in tudi glede financiranja. Zato ni sprejela argumenta, da informacije o tem, katere programe izvajajo posamezna društva in kakšna je vsebina teh programov, predstavljajo poslovno skrivnost. Delovanje društev, ki delujejo v javnem interesu, ni samo v interesu članov kot društva ampak tudi v interesu širše družbe, saj je to delovanje splošno koristno. Vsebinska programov, ki jih izvajajo ta društva, ne more biti njihova poslovna skrivnost, saj gre za programe, ki so splošno koristni, zaradi česar se morajo uporabniki, ki so jim programi namenjeni, seznaniti z njihovim obstojem in tudi z njihovo vsebino.

Predmet zahteve prosilca je tudi obrazec FIHO-1, sestavljen je v skladu s Pravilnikom o merilih in pogojih za uporabo sredstev FIHO v Republiki Sloveniji (v nadaljevanju Pravilnik FIHO). Tožena stranka je pojasnila, da je navedeni obrazec obvezni sestavni del prijave za vsakoletni javni razpis za razporeditev sredstev na podlagi 14 člena Pravilnika FIHO, ki natančno določa načela za financiranje, pogoje in merila, razmerja med sredstvi, ki se razporejajo na invalidske in humanitarne organizacije, druga razmerja in kriterije za uporabo sredstev fundacije za posamezne namene ter postopek razporeditve sredstev. Pogoj za financiranje invalidskih ali humanitarnih organizacij opredeljuje Pravilnik FIHO v 8 členu. Izpolnjen obrazec FIHO je podlaga razdeljevanja sredstev med invalidske organizacije, zato je obstoj poslovne skrivnosti pri subjektih, ki niso gospodarske družbe, po mnenju tožene stranke potrebno presoјati še posebej restriktivno. Pri preučitvi zahtevane dokumentacije je tožena stranka ugotovila, da celoten obrazec FIHO-1 z razčlenitvijo programov in finančnimi poročili ter investicijami v osnovna sredstva in njihovo vzdrževanje ne more predstavljati poslovne skrivnosti stranskih udeležencev po 2 odstavku 39 člena ZGD temveč obrazec FIHO-1 vsebuje zgolj določene podatke, pri katerih gre za poslovno skrivnost po 2 odstavku 39 člena ZGD. Škodni test je pokazal, da bi z razkritjem nekaterih podatkov stranskim udeležencem lahko nastala občutna škoda in sicer gre za finančne podatke o donatorjih, sponzorjih, lastnih ter drugih dohodkih društva, ki bi jih druga društva utegnila uporabiti za pridobivanje istih sredstev, s čimer bi bili stranski udeleženci lahko finančno oškodovani. Prav tako bi bil možen vdor v anonimnost in zasebnost donatorjev in sponzorjev, ki morda iz osebnih razlogov ne želijo biti razkriti. Podatek o višini skupne vplačane članarine pa bi ob primerjavi s sicer javnim podatkom o številu vseh članov, razkril število članov društva, ki članarine ne plačujejo, kar bi ob nepoznavanju vzrokov neplačevanja lahko povzročilo različna tolmačenja tega dejstva. Zato je tožena stranka zaključila, da gre za poslovno skrivnost pri naslednjih podatkih v dokumentih „finančno ovrednoteni letni delovni program, rubrika A viri prihodkov“ članarine, donacije, sponzorji, lastni prihodki in lastni dohodki. Glede programov, ki jih predpisuje obrazec FIHO-1, pa je zavzela drugačno stališče. Glede na določbo 3 odstavka 39 člena ZGD, ki določa, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni, je ocenila, da so po določbi 3 odstavka 6 člena ZDIJZ podatki v zvezi s porabo javnih sredstev javni, razen v točno določenih, za obravnavano zadevo neupoštevanih primerih. Podatki v zvezi s postopkom dodeljevanja sredstev organa poletnih javnih razpisih po mnenju tožene stranke nedvomno predstavljajo podatke v zvezi s porabo javnih sredstev ZLPLS v 11 členu namreč določa, da svet organa določa merila in pogoje za uporabo sredstev organa za posamezne namene. Tudi Odlok FIHO v 8 členu določa, da je delo organa javno, v 10 členu pa, da je ena od osnovnih dejavnosti organa sofinanciranje izvajanja posebnih socialnih programov in storitev invalidskih organizacij. V 8 členu Pravilnik FIHO med preostalimi pogoji določa tudi, da morajo organizacije, ki kandidirajo za sredstva, imeti v skladu s 14 členom Pravilnika izdelan finančno ovrednoten letni delovni program iz katerega so razvidni delovanje in programi ter storitve in naložbe v osnovna sredstva organizacije ter njihovo vzdrževanje. Finančno ovrednoten letni delovni program je ključni sestavni del vloge vsake posamezne organizacije, ki želi kandidirati za pridobitev javnih sredstev. Transparentnost vsebine programov je ključna tudi v nadaljevanju postopka, saj le seznanitev z vsebino programov organu omogoča vpogled, ali ti izpolnjujejo skupna splošna merila. Zakritje vsebine programov posameznih invalidskih organizacij bi tako pomenilo zanikanje tistega, kar je bistveno za transparentnost ter javni nadzor nad racionalnostjo, smotrnostjo in učinkovitostjo porabe javnih sredstev, prav to pa je smisel določila o javnosti porabe javnih sredstev, ki ga je zakonodajalec opredelil v 3 odstavku 6 člena ZDIJZ. Zato so po mnenju tožene stranke zahtevani podatki o vsebini programov v celoti povezani s porabo javnih sredstev ter kot taki po zakonu javni in jih tako skladno z 39 členom ZGD ni mogoče opredeliti kot poslovno skrivnost.

Tožena stranka se je opredelila tudi do vprašanja, ali programi, ki jih vsebujejo priloge obrazcev FIHO-1, po vsebini predstavljajo avtorsko delo Zakon o avtorskih in sorodnih pravicah (ZASP) v 5 členu določa dvanajst kategorij primerov avtorskih del, med katerimi so tudi pisna dela, kamor bi utegnili spadati sporni programi. Tožena stranka je preučila vsebino posameznih programov in ugotovila, da slednji nedvomno izpolnjujejo predpostavke za avtorsko delo (stvaritev, področje ustvarjalnosti, izraznost, glede preostalih kriterijev (duhovnosti in individualnosti) pa je na ustni obravnavi zaslišala prič, katere izpovedbe v svoji odločbi povzema (stran 27 do 29). Na podlagi zaslišanja prič, ki so po oceni tožene stranke izpovedale skladno, prepričljivo in verodostojno, je tožena stranka sledila njihovim izpovedbam glede tega, da vsebina obrazcev FIHO-1, ki se nanaša na posebne socialne programe, izraža duhovnost in individualnost. Gre torej za izvirne stvaritve, ki odražajo potrebe posamezne skupine invalidov in skozi katere se odraža odnos in empatija avtorja posameznega programa do invalidov. Upošteva je navedeno je tožena stranka zaključila, da gre pri vsebini obrazcev FIHO-1 v delu, ki se nanaša na posebne socialne programe, za avtorsko delo.

Tudi glede zapisnika 14 se je Sveta FIHO je tožena stranka ugotovila, da v delu, v katerem se nanaša na zahtevane podatke o odobritvi 450,000,000,00 SIT, v celoti predstavlja informacijo javnega značaja, saj gre tudi v tem primeru v skladu s 3 odstavkom 6 člena ZDIJZ v celoti in izključno za podatke o uporabi javnih sredstev.

Glede na navedeno je tožena stranka odločila o delnem dostopu po določilu 7 člena ZDIJZ, odločila je tudi o stroških postopka.

Tožbi so vložili stranski udeleženci in FIHO.

Stranski udeleženci poudarjajo, da ne nasprotujejo zahtevi prosilca za pridobitev podatkov s strani FIHO, ki se nanašajo na dodeljena sredstva s strani FIHO, nikakor pa se ne morejo strinjati z izpodbijano odločbo v delu, v katerem je prosilcu dovoljen vpogled v dokumentacijo, ki vsebuje podatke, ki v skladu z določbo 1 odstavka 6 člena ZDIJZ predstavljajo izjemo od prosto dostopnih informacij. Menijo, da je tožena stranka kršila določbo 5 točke 3 odstavka 146 člena ZUP, saj že iz zapisnika o ustni obravnavi z dne 6. 5. 2008 izhaja, da so si za primer, da z že povedanimi dokazi ne bi bili uspešni, pridržale rok treh dni, od seznanitve z uspehom dokazovanja, za predložitev še morebitnih dodatnih dokazov. Tožena stranka je le sporočila, da šteje, da je dejansko stanje v zadevi razjasnjeno in da so v celoti ugotovljena vsa dejstva in okoliščine, ki so potrebne za razjasnitev v zadevi. Posledično je bilo zato nepopolno ugotovljeno dejansko stanje. Menijo, da bi morala tožna stranka pritožbo prosilca v celoti zavrniti, saj je bil namen prosilca dokopati se do konkretnih informacij o posameznih programih, ki jih izvajajo sami, torej do programov, ki so bili deležni financiranja s strani organizacije FIHO. S tem je želel prosilec priti do konkretnih podatkov o konkurenčnih programih. Z dostopom do teh podatkov bi bil prosilec obogaten s podatki, ki so jih zbirali skozi več let. Z razgrnitvijo konkretne vsebine in drugih podatkov v programih bi bila pot prosilcu drastično olajšana, saj bi prosilec z vpogledom v zahtevano dokumentacijo prišel do podatkov v programih, ki so jih zbirali dolgo časa in do katerih so prišli le na podlagi svojega lastnega dela oziroma dela njihovih članov. Menijo, da obrazec FIHO-1 sam po sebi res ne more predstavljati takšne vsebine, ki bi jo lahko označili kot poslovno skrivnost v skladu z določbo 39 člena ZGD, vendar pa vsebina, ki so jo stranski udeleženci zapisali na obrazcu FIHO-1, predstavlja rezultat njihovega dolgotrajnega dela na področju izvajanja socialnih programov, za katero ne želijo, da bi se na kakršenkoli način razgrnila drugim subjektom, ki bi lahko njihovo delo uporabili za lastne potrebe. Iz tega razloga imajo z avtorji

in izvajalci programov sklenjen dogovor bodisi v obliki Pravilnikov o varovanju poslovne skrivnosti, bodisi v obliki posebnih klavzul v pogodbah. Zato ni točna ugotovitev izpodbijane odločbe, da niso izrecno označili podatkov, ki naj se varujejo kot poslovna skrivnost. Poudarjajo, da obrazci FIHO-1 ne vsebujejo konkretnih podatkov o financiranju, temveč le podatke za pretekla leta ter projekcije stranskih udeležencev o višini stroškov, ki bi jih potrebovali. Zato je utemeljitev izpodbijane odločbe, da je potrebno ugoditi zahtevi prosilca, saj so podatki o porabi javnih sredstev javni, nepravilna. Poleg tega pa lahko prosilec do želenih podatkov pride tudi na druge načine, izvajalci izbranih socialnih programov se namreč lahko ob izbiri zavežejo, da bodo programe, ki so deležni financiranja s strani organizacije FIHO, izvajali tako za člane stranskih udeležencev kot tudi za nečlane, s čimer morajo vsebino izvedbe posameznega programa sporočiti javnosti, na katero se posamezen program nanaša ter s tem omogočiti, da se z vsebino izvedbe programa seznanijo vse zainteresirane osebe. Opozarjajo tudi na Pravilnik o varovanju osebnih in tajnih podatkov organizacije FIHO, ki v 2. odstavku 5. člena jasno določa: „na enak način se ravna s podatki, ki jih na podlagi javnih razpisov za razporeditev sredstev fundacije posredujejo invalidske in humanitarne organizacije“. To pomeni, da je organizacija FIHO dolžna vse podatke, ki jih pridobi s strani vseh invalidskih organizacij na podlagi javnih razpisov za razporeditev sredstev FIHO, varovati na enak način, kot se varujejo osebni podatki. Tako so tudi podatki o sami vsebini programov, ki jih izvajajo stranske udeležence s strani organizacije FIHO prejeli oznako tajni podatki. Glede na navedeno predlagajo, naj sodišče odločbo tožene stranke v delu, v katerem je ugodila zahtevi prosilca za vpogled v dokumentacijo ter zavrnila zahtevo za povračilo stroškov, odpravi in zahtevo prosilca zavrne. Zahtevajo tudi povrnitev stroškov postopka.

Tožeča stranka (FIHO) se ne strinja z odločitvijo tožene stranke. Ugovarja, da je tožena stranka kršila pravila ZUP, saj ji namreč nobene od pritožb prosilca, o katerih je odločala z izpodbijano odločbo ni vročila, niti ji ni dala toka, da se do pritožb opredeli. Pri tem gre za kršitev 246. člena ZUP ter tudi načela, ki izhaja iz 9. člena ZUP. Tožena stranka je bistveno kršila postopek tudi s tem, da se v izpodbijani odločbi ni opredelila do navedb tožeče stranke v postopku. Navedbe omenja zgolj pavšalno na 10 strani, vendar se do vsebine ni opredelila niti ni podala kakršnegakoli stališča ali pojasnila v zvezi z navedbami. V obravnavanem primeru se je ukvarjala izključno z navedbami stranskih udeležencev, ki zadevajo elemente in opredelitev posebnih socialnih programov različnih invalidskih organizacij, obšla pa je navedbe tožeče stranke, čeprav je tožeča stranka tista, kateri tožena stranka nalaga izvršitev določenih obveznosti. Poleg procesnih kršitev pa je tožena stranka napravila sklepe, ki ne ustrezajo dejanskemu stanju. Ni upoštevala specifičnosti tožeče stranke, ki onemogočajo tako enostavno vključevanje v navedene kategorije. Že sama narava tožeče stranke ni in ne more biti primerljiva z državnim organom, saj gre za ustanovo z nekaterimi specifičnostmi, ki jih določa ZLPLS. Ta zakon predstavlja pravno podlago za oblikovanje tožeče stranke, katero je opredelil kot ustanovo z določenimi javnopravnimi posebnostmi, ki odstopajo od splošne ureditve po Zakonu o ustanovah. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo tožečo stranko postavila v položaj, ko je zaradi izvršitve odločbe primorana kršiti know how in zavarovane avtorske pravice posameznih prosilcev za javna sredstva, s katerimi upravlja tožeča stranka. Tožena stranka se je opredelila do tega, da v obravnavanem primeru ne gre niti za kršenje avtorskih pravic niti za razkritje poslovnih skrivnosti posameznih prosilcev, s čimer pa se tožeča stranka ne strinja. Nazadnje je tudi sama tožena stranka priznala, da gre za avtorska dela. Sporna je tudi utemeljitev tožene stranke glede poslovne skrivnosti. Meni, da je potrebno posamezno dokumentacijo, ki predstavlja poslovno skrivnost obravnavati po vsebini, ne pa zgolj z vidika, ali listina ima oznako poslovne skrivnosti ali ne oziroma ali je pristojni organ sprejel sklep o tem, da se določena listina šteje kot poslovna skrivnost. Društva, ki v obravnavanem primeru nastopajo kot stranski udeleženci, po prepričanju tožeče stranke niso

in ne morejo biti zavezani po ZDIJZ. Poleg tega pa je izvršitev izpodbijane odločbe za tožečo stranko tudi fizično povsem neizvedljiva. Po vsebini in obsegu tudi ne gre za omogočanje vpogleda oziroma posredovanje točno določene informacije javnega značaja, temveč dejansko za premeščanje velikega sklopa arhivskega gradiva tožeče stranke prosilki, ki naj bi vso to množico dokumentov pregledovala, analizirala in selektivno uporabljala za svoje posebne namene. Splošno znano je, da je prosilka posamezne izseke iz doslej pridobljene dokumentacije javno uporabila v svojih številnih javnih nastopih in zapisih v tiskanih medijih ter javni televiziji, pri čemer je seveda dodajala svoje komentarje oziroma kvalifikacije. Predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi. Zahteva tudi povrnitev stroškov postopka.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri izpodbijani odločbi in tožbene ugovore v celoti prereka. Meni, da v postopku ni prišlo do bistvene kršitve določb postopka, ki bi lahko vplivale na zakonitost in pravilnost odločbe. Glede pritožbe FIHO glede nezročitve pritožb prosilca tožena stranka poudarja, da FIHO v postopku izdaje izpodbijane odločbe ni bil stranka v postopku ampak prvostopenjski organ. Meni tudi, da je tožeča stranka FIHO zavezanec po določbi 1. odstavka ZDIJZ in ne uživa posebnega statusa. Glede obstoja poslovne skrivnosti in avtorskih pravic se tožena stranka sklicuje na točko 3.3 in 3.4 izpodbijane odločbe. Predlaga, naj sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.

Tožeča stranka FIHO v pripravljani vlogi ponovno uveljavlja tožbeni ugovor, da ji tožena stranka ni vročila pritožb prosilca ter ji omogočila, da se do teh pritožb opredeli. S tem pa so bile kršene osnovne procesne pravice tožeče stranke. V postopku bi morali biti enakopravno udeleženi obe stranki, na katere se pritožbeni postopek nanaša in sicer prosilec, ki je vložil pritožbo na eni strani in tožeča stranka, ki jo pritožba zahteva na drugi strani. Opozarja, da je v drugih primerih tožena stranka ravnala drugače.

Tožena stranka v odgovoru na pripravljano vlogo tožeče stranke FIHO nasprotuje njenim navedbam, da v odgovoru na tožbo tožeči stranki ni vročila pritožb prosilca in ji s tem onemogočila, da se do teh pritožb opredeli. Poudarja, da je bil FIHO kot prvostopenjski organ s pritožbo prosilca zaradi molka organa seznanjen in mu je bila pritožba tudi vročena, saj je bil s strani tožene stranke na podlagi 1. odstavka 255. člena ZUP pozvan, naj o zahtevi prosilca odloči. Prav tako je FIHO toženi stranki posredoval vso dokumentacijo, ki je bila predmet zahteve in presoje tožene stranke, iz česar nedvomno izhaja, da je bil s pritožbo prosilca seznanjen. Izpodbijana odločba tožene stranke je bila izdana na podlagi 3. odstavka 255. člena ZUP ker prvostopenjski organ o zahtevi prosilke odločbe ni izdal.

Tožbi nista utemeljeni.

Sodišče je na podlagi 1. odstavka 42. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/06) združilo postopka v zadevah opr. št. U 1675/2008 in opr. št. U 1637/2008, ker je ugotovilo, da gre za postopka, odprta pri istem sodišču, ki se nanašata na isti predmet.

V obravnavani zadevi je tožena stranka odločala ponovno, na podlagi sodbe Upravnega sodišča opr. št. U 353/2006 z dne 24. 10. 2007. Z navedeno sodbo je sodišče odpravilo izpodbijani akt tožene stranke, ker je presodilo, da postopek pred izdajo izpodbijanega akta ni bil pravilen. Sodišče je v sodbi med drugim zapisalo, da bi morala tožena stranka v zadevi razpisati ustno obravnavo, ker so udeležene stranke z nasprotnimi interesi.

Po presoji sodišča je tožena stranka v ponovnem postopku omenjeno kršitev odpravila in v skladu z določilom 154. člena ZUP razpisala ustno obravnavo, na katero so bile povabljene vse prizadete stranke. Tožena stranka je po presoji sodišča pravilno uporabila določbe ZDIJZ.

in je tudi pravilno subsumirala relevantna dejstva na zakonski dejanski stan. Zato sodišče prve stopnje ne ponavlja razlogov (2. odstavek 71. člena ZUS-1) temveč sledi dokazni oceni tožene stranke.

Po presoji sodišča tožbeni ugovori niso utemeljeni. Sodišče zavrača tožbeni ugovor stranskih udeležencev, da je tožena stranka kršila določbo 5. točke 3. odstavka 146. člena ZUP, po katerem mora uradna oseba, ki vodi postopek, stranki na ustni obravnavi ali izven ustne obravnave pisno oziroma ustno na zapisnik omogočiti, da se seznaní z uspehom dokazovanja ter se o tem izreče. Namen te določbe je, da brez takega ravnanja uradne osebe zaslišanje stranke nima pravega pomena, saj se stranka nima o čem izjaviti oziroma ne ve, o katerih relevantnih dejstvih lahko poda svojo izjavo. Le v tem primeru pomeni ta kršitev absolutno bistveno kršitev pravil postopka. V obravnavani zadevi pa je bilo strankam znano, katera so sporna dejstva v zadevi. Tožena stranka je namreč prizadete stranke na ustni obravnavi 9. 1. 2008 pozvala, naj podajo pisne izjave ter naj predložijo imena in naslove prič, ki lahko iz lastnega vedenja potrdijo, da gre pri zahtevanih informacijah za avtorska dela oziroma za poslovne skrivnosti. Ta dejstva pa so bila v zadevi sporna. Stranke so bile tudi pozvane, naj predložijo listine, ki bi dokazovale, da so zahtevane informacije poslovna skrivnost v skladu z določbami ZGD. Zato je bila po presoji sodišča vsem strankam v postopku dana možnost, da uveljavijo svoje pravice, ki jim gredo v postopku.

Sodišče zavrača tudi tožbeni ugovor FIHO, da je tožena stranka kršila določbo 9. člena ZUP. Sodišče se strinja s stališčem tožene stranke, da ima tožeča stranka FIHO status prvostopenjskega organa in ne stranke v postopku. Poleg tega je bila tožeča stranka FIHO s tem, ko jo je tožena stranka na podlagi 1. odstavka 255. člena pozvala, naj o zahtevi prosilca odloči, s pritožbo tudi seznanjena. Po presoji sodišča pa se tudi neutemeljeno sklicuje na primere v drugih zadevah, saj ne gre za enako situacijo. V obravnavani zadevi je bila odločba tožene stranke izdana na podlagi 3. odstavka 255. člena ZUP, ker organ prve stopnje o zahtevi prosilke ni odločal. Zato ne gre za situacijo, ko bi moral organ prve stopnje postopati po določbi 240. člena ZUP in nadaljnjih.

Neutemeljen je tudi tožbeni ugovor tožeče stranke FIHO, da tožena stranka ni ocenila, da gre za avtorska dela. To iz obrazložitve izpodbijane odločbe ne izhaja. Tožena stranka je pravilno postopala po določbi 2. odstavka 25. člena ZDIJZ in ob ugotovitvi, da je zahtevana informacija zavarovana skladno z zakonom, ki ureja avtorsko pravico, prosilki omogočila seznanitev z informacijo tako, da je informacijo dala na vpogled.

Po presoji sodišča je tožena stranka obstoj poslovne skrivnosti pravilno presojala z vidika 1. in 2. odstavka 39. člena ZGD. Sodišče se strinja z razlogi, ki jih je tožena stranka navedla v svoji obrazložitvi in se v izogib ponavljanju nanje v svoji sodbi sklicuje (2. odstavek 71. člena ZUS-1).

Na odločitev v zadevi ne vpliva namen prosilca za pridobitev informacije, ki ga zatrjujejo stranke. Pravnega interesa glede na določbe ZDIJZ prosilcu ni potrebno izkazati. Zato medsebojni odnosi strank v zadevi ne morejo biti pravno upoštevni. ZDIJZ omogoča vsakemu, z izjemo iz 6. člena, prost dostop do zahtevanih informacij.

Sodišče zavrača ugovor tožeče stranke FIHO, da bi bilo pri presoji zadeve potrebno upoštevati njene status kot ustanove z določenimi javnopravnimi posebnostmi. Tudi po presoji sodišča specifičnosti FIHO glede na določbe ZDIJZ ni mogoče upoštevati. Tožeča stranka FIHO je namreč z zakonom ustanovljena fundacija, zaradi česar je uvrščena med osebe javnega prava, ki so po 1. členu ZDIJZ zavezane za posredovanje informacij javnega značaja. Poleg tega

razpolaga z javnimi sredstvi, poraba slednjih pa je v skladu s 3 odstavkom 6 člena ZDIJZ javna

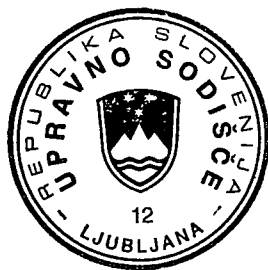
Iz opisanih razlogov je sodišče tožbi tožečih strank na podlagi 1 odstavka 63 člena ZUS-1 kot neutemeljeno zavrnilo

Izrek o stroških postopka je vsebovan v izreku o zavrnitvi tožbe in temelji na določbi 4 odstavka 25. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/06), po katerem vsaka stranka trpi svoje stroške postopka, če se tožba zavrne ali zavrže ali se postopek ustavi

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo na podlagi 1 odstavka 73 člena ZUS-1 pritožba ni dovoljena

Zoper sklep o združitvi pritožba ni dovoljena (2 odstavek 42 člena ZUS-1)

V Ljubljani, dne 14. 6. 2010

**Predsednica senata
Alenka Belič, l.r.**

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe